

Hans Otto Bisgaards memoirer: “Godaften og velkommen”



Hans Otto Bisgaard og Paul McCartney



Monica Krog-Meyer
01.06.2024



BØGER // ANMELDELSE – Det er en sværvægter inden for dansk radio- og tv-underholdning, der nu udgiver sine memoirer. Hans Otto Bisgaard fortæller, så man kan høre ham tale. Det er ligetil, sjovt, oplysende og frem for alt hyggeligt. Den røde snor i hans virke har været musikken, og så ambitionen om at få alle til at have det godt. Derfor mottoet: Godaften og velkommen.

Godaften og velkommen

Skrevet af Hans Otto Bisgaard i samarbejde med Stefan Samsøe-Petersen.

Udkom på [Gyldendal](#) 23. maj 2024

Og sikke en kavalkade: Vi kommer rundt i verden – virkelig rundt i verden, for hvis en populær artist udgav et album, så var der pressemøde – som fx her Paul McCartney – og Hans Otto tog af sted med båndoptager og senere kamerahold. Og vi andre fik så reportagerne og oplevede kunstneren på tomandshånd enten i radioen eller på tv.

Gensynsglæde

Hans Otto Bisgaard har også været godt rundt i Danmark. Det er en tur i musikhistorien fra 1950 og til nu. For mange af os dukker både radiominder og tv-oplevelser op i hukommelsen, for vi har jo både set og hørt det i de mange år, hvor Danmarks Radio var det eneste, man så og hørte.



Et meget sympatisk træk er, at han har helt styr på stjernenykkerne

Her får vi historierne bag: Dengang Peter Larsen i rollen som tjener Frandsen sad fast i loftet af studiet og smed ikke bare kaffekopperne, han skulle have forsynet Hr. Bisgaards gæst med, men også kaffekanden MED kaffe i, ned – og studieværten greb den!

Som seer sad jeg med hjertet oppe i halsen og tænkte: Nej for fa'en – det gør han ikke! Men det *gjorde* Peter Larsen selvfølgelig. Det var eminent tv.

Eller Hans Ottos guddommelige interview med en mand med en levende slange til en punkkoncert.

Det er lidt som med Disneys juleshow: “Many memorable moments”, mange gode medie- og musikøjeblikke i vores liv.



HANS OTTO BISGAARD

Godaften og velkommen

ERINDRINGER GYLDENDAL

Hans Otto Bisgaard: Vært igennem mange år i både radio og tv

Hans Otto har mødt temmelig mange af hovedpersonerne i musikhistorien. Han har interviewet dem og fået dem til at fortælle. For hver af dem får man det indtryk: Ok *det* vidste jeg ikke! Nu kender jeg ham/hende lidt bedre.

Forvent ikke den store journalistiske afsløring af pladebranchens luskede tricks eller nederdrægtige økonomiske tænkning, der har ladet hånt om kunstnerens ve og vel. Sådan en slags journalist er Hans Otto ikke. Sådan et menneske er Hans Otto ikke. Men han kan sagtens beskrive i karske vendinger, når han synes nogen gjorde en fejl eller tog den forkerte beslutning. Det gælder også radiochefer og tv-ledere.

Man får i den grad lyst til at få sat sine gamle LP'er på gramfonen, mens man læser

Nogle af cheferne tog også gode beslutninger:

Det er en utrolig historie: Da Hans Otto blev spurgt, om han ville være vært i en række programmer, sagde han: "Ja, det vil jeg gerne, men så synes jeg også, det må være på sin plads, at jeg bliver fastansat!"

Hans chef sagde: "Kom lige med", og så gik de op til chefen lidt højere oppe og anmodede, om der kunne bevilges en fastansættelse. Og jo, det kunne der godt.

Glem alt om bureaukrati, ansøgningsfrist og skelen til, om der kunne være andre, der stod først i rækken. En del tid og en del møder blev sparet den dag.

Bogen er samtidig en glimrende indføring i, hvad *Public Service* er, og hvorfor den er vigtig.

Vores hovedperson i denne bog kommer fra Middelfart, født 7. august 1945, så 80-årsdagen melder sig næste år. Vi får indblik i opvækst, familie og skolegang i absolut passende mængde. Det var dengang, som han skriver, at 'der var frit slag for lærerne'. Han var altid med i skolekomedien – scenen trak allerede der, og han sprang fx 5. klasse over, for hovedet fungerede fint på den dreng. Dog ikke altid. Hans mor måtte bede om, at han blev fritaget for dansk en dag med begrundelsen "Hans verber har det ikke for godt".

Det lune og den underfundighed fik han i arv, og det har vi andre nydt godt af siden.

Disclaimer: Som anmelder af denne bog om Hans Ottos liv er jeg ikke helt uvildig: Vi har været kolleger i flere sammenhænge. Men da vi begge har været talsmænd for vores journalistkolleger, har vi lært at have så meget distance, at jeg sagtens kan forholde mig kritisk til 'gode gamle Hans Otto'.

Og det har jeg også brug for undervejs. Lige så suveræn han er til at bringe musikhistorien til live, lige så rodet er nogle af de mange tilbageblik. Vi er lige i gang med starten på Hans Ottos eget liv, og så fortæller han om Eric Clapton, fordi de nærmest er jævnaldrende!

Bogen er en sjov blanding af Hans Ottos eget liv, DR's historie og hans interviews med store navne i ind- og udland. En helt ny genre faktisk.

Forvent ikke konsekvent kronologisk gennemgang – der hoppes i tiden.



Hans Otto som barn.

Men hvis man lige glemmer det, så er det fascinerende at høre om hans barndom og opvækst i Middelfart og omegn. Han er god til at fortælle om Bob Marley og hvilken betydning Jamaica har. Undervejs får vi en fin forklaring på rap-musik, og helt suverænt er hans kapitel om countrymusikken, om Nashville fra side 263.

Man får i den grad lyst til at få sat sine gamle LP'er på grammofonen, mens man læser.

Forvent ikke den store journalistiske afsløring af
pladebranchens luskede tricks eller nederdrægtige økonomiske

tænkning, der har ladet hånt om kunstnerens ve og vel. Sådan en slags journalist er Hans Otto ikke

Hvad er Hans Ottos baggrund? Ja han er søn af en cykelsmed. Uddannelser blev det ikke til, men han er gået den grundige vej, den ros skal han have: Han og en kammerat sørgede for, at verdensnavne gav koncerter i Brøndby Popklub fra 1967. Sikke en start!

I DR gjaldt det først radio, siden TV og så igen radio.

Han har lært metieren som formidler godt og grundigt med Feriebussen rundt i landet, de mange timer i æteren, som konferencier med Underholdningsorkestret, når de spillede enten i Radiohuset eller ved Ledreborg Slot, ved cykelløbet Post Danmark Rundt, på Rock Festival i Esbjerg og på Langelandsfestivalen, eller dengang da den amerikanske præsident Bill Clinton var i Kbh, til OL med Radiosporten i mange år, osv. osv.

Et meget sympatisk træk er, at han har helt styr på stjernenykkerne. Når man laver radioudsendelser, kan man sagtens være stjernen, der styrer det hele, men når det drejer sig om TV, er det hele tiden som en del af 'holdet', kollegerne. Man er totalt afhængig af de andre, når man uge efter uge skal lave fredags- eller lørdags-aftenunderholdning – direkte!

Et meget vigtigt element i Hans Ottos liv er familien, og den er altid med. Hans kone har en kæmpe betydning og omtales altid som 'Fru Hanne', og børnene deltager i både reportagerejser og interviews, når det er muligt, både til hverdag og fest, som det naturligste i verden; når vennerne hed Gasolin eller Kim Larsen, så var ungerne en del af selskabet.

En 'typisk Hans Otto' fra dengang:

Og lad mig lige øse af min tid som kollega med Hans Otto på P3, fra Radio Rita-tiden, hvor vi delte kontor. En lille hændelse, der siger alt om Hans Ottos menneskekendskab og opdragelse af sine børn:

Der blev altid ringet hjem, når Hans Otto vidste, at børnene kom fra skole, selv om det var midt i de sidste pressede minutter inden den direkte udsendelse gik i gang kl 15 på P3. Mor var jo på arbejde, men far 'var der' for dem, selvom han sad i Radiohuset og de var i Haslev.

"Hej det er far. Nå Jeppe, er du kommet hjem? Godt min skat!

Hør lige, vi skal have kylling i aften. Kan du ikke lige gå hen til fryseren og tage den pakke med kylling ud, så den kan tøj op til senere? Jeg venter lige her, mens du gør det.”

pause

”OK fik du ordnet det, Jeppe? Godt! Så gå lige hen og LUK fryseren igen!”

“Det er lidt som med Disneys juleshow: “Many memorable moments”, mange gode medie- og musikøjeblikke i vores liv

Bogen slutter med det frygtelige slag, der ramte familien: Sønnen Jeppe blev som 44-årig ramt af en hjernetumor. I 3 år var familie og venner omkring ham, indtil han døde.

Det er meget smukt og usentimentalt beskrevet, også af hans søster Mette Marie. Igen viste familiesammenholdet sig at være det vigtigste for at klare det ubærlige.

Hans Otto sluttede sin DR-karriere med radioprogrammet “Morgenstund”, og her fandt han ud af, at danskerne er tidligt på færd. Der er masser af lyttere i de tidlige morgentimer, og de ville gerne høre naturvejlederne fortælle, samtidig med at der blev spillet noget god musik.

Hans Otto har det svært med ‘musikstyring’, altså computergenereret musik. Han vil selv vælge, det skal være lige *den* kunstner med lige *den* sang. Det kunne fx være Tom Pettys ”The last DJ”, der netop handler om det skisma, når man har opbygget en stor musikalsk viden, men ikke selv må vælge, fordi man skal overlade udvælgelsen til en computer.

Det er en væsentlig grund til, at ‘samarbejdet med DR ophørte’.

Alle fotos bringes med tilladelse fra forlaget.

Topfoto: Trine Fensmark, 1988 i Stockholm

[Læs mere af Monica Krog-Meyer i POV her.](#)

Godaften og velkommen

Hans Otto Bisgaard

musik

Radio

TV



Monica Krog-Meyer

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, deltidspensionist og mormor. Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5. Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredra...